

Sygn. akt IV Ka 755/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Mariusz Górski (spr.)

Sędziowie:

SSO Elżbieta Marcinkowska

SSO Agnieszka Połyniak

Protokolant:

Ewa Ślęmp

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2018 r.

sprawy M. M.

syna O. i T. z domu T.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 160 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 23 sierpnia 2018 r. sygnatura akt II K 52/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie oparte na zasadzie art. 67 § 3 k.k., a zawarte w punkcie II dyspozycji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 755/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk umorzono warunkowo na okres próby 1 roku postępowanie karne wobec oskarżonego M. M. o to, że w dniu 6 lipca 2015r. w B., będąc lekarzem w zespole pogotowia ratunkowego, na którym ciążył szczególny obowiązek opieki nieumyślnie naraził W. H. na bezpośrednie

niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez niepodjęcie decyzji o przewiezieniu pacjentki do szpitala i do dalszej diagnostyki szpitalnej, podczas gdy przeprowadzony wywiad i zapis badania EKG wskazywały na cechy niedokrwienia ściany przedniej i bocznej mięśnia lewej komory serca, co mogło wskazywać na zawał serca,

to jest o czyn z art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk

Nadto, zważywszy na teść art. 67 § 3 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz A. H. i M. H. nawiazki w kwotach po 3000 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nieusuniętej w postępowaniu dowodowym wątpliwości co do stopnia prawdopodobieństwa zaistnienia i zakresu zmniejszenia zagrożenia dla życia pokrzywdzonej W. H. w przypadku podjęcia przez oskarżonego w dniu 6 VII 2015r. pożądanej alternatywnej decyzji przewiezienia pacjentki do szpitala;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 67 § 3 k.k. przez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na orzeczeniu od oskarżonego na rzecz osób najbliższych pokrzywdzonej nawiazek, pomimo braku istnienia w przepisach prawa cywilnego obowiązku zadośćuczynienia przez zobowiązanego najbliższym członkom rodziny poszkodowanego za krzywdę, inną niż doznana wskutek wywołania uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia śmierci poszkodowanego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. apelujący wniósł, aby Sąd odwoławczy orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

I tak, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji po nader wnikliwie przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie faktycznych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy – a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego zbędną jest ponowna analiza faktów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, a podniesionych wcześniej argumentów.

Tym samym, odnosząc się jedynie do szczegółowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że nie sposób przyjąć, by Sąd Rejonowy dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego dopuścił się obrazy art. 5 § 2 kpk.

Taką obrazą wskazanego przepisu nie jest z pewnością eksponowane przez obrońcę przyjęcie przez Sąd I instancji, iż „pożądane alternatywne postępowanie diagnostyczne w postaci rozpoznania przeżyciowo ostrego zespołu wieńcowego i związana z tym decyzja o niezwłocznym przewiezieniu pacjentki W. H. do Szpitala (...) w D., a następnie przekazanie jej do ośrodka referencyjnego, celem przeprowadzenia diagnostyki i leczenia inwazyjnego dawało szansę na spowolnienie bądź przynajmniej ograniczenie wzrostu stanu już istniejącego zagrożenia dla jej życia i zdrowia, przy pierwotnie istniejącym niebezpieczeństwie / zagrożeniu zdrowotnym, aczkolwiek nie da się rozstrzygnąć, by w efekcie pożądane alternatywne zachowanie zapobiegłoby śmierci W. H. (por.k.238).

Powyższe przyjęcie wynika, wprost z jednoznacznej, konsekwentnej, profesjonalnej opinii biegłych ze (...) oraz dwóch opinii uzupełniających. Biegli ci stwierdzili przecież wprost, iż oskarżony winien podjąć decyzję o przewiezieniu pacjentki do szpitala – co byłoby decyzją jedynie słuszną, pożądaną i świadcząca o zachowaniu przez lekarza należytego krytycyzmu i ostrożności. Brak owej decyzji należy zaś rozpatrywać jako niepodjęcie działań służących spowolnieniu

bądź przynajmniej ograniczeniu wzrostu stanu już istniejącego zagorzenia życia i zdrowia przy pierwotnie istniejącym i postępującym niebezpieczeństwie.

Właśnie przewiezienie W. H. do szpitala i wdrożenie diagnostyki i adekwatnego leczenia niewątpliwie zwiększało szanse pacjentki na przeżycie, choć oczywiście nie można jednoznacznie stwierdzić jaki byłby efekt końcowy tego pożądanego, a niestety zaniechanego postępowania.

Taka właśnie jest istota występku z art. 160 § 1 kk, a w konsekwencji także z art. 160 § 2 i § 3 kk. Odpowiedzialności z tego przepisu podlega przecież nie ten sprawca, który doprowadzi przez działanie czy zaniechanie do skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego lub nieodwracalnego uszczerbku na zdrowiu, lecz ten kto w wyniku swojego błędnego postępowania wywołuje skutek w postaci narażenia danej osoby na dalej idące konsekwencje, jak to miało miejsce właśnie w przypadku zaniechania ze strony M. M..

Z uwagi już tylko na powyższe – Sąd Okręgowy nie znalazł jakichkolwiek podstaw dla uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanego mu występuku.

Zgodzić się natomiast należy ze skarżącym, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 67 § 3 kk orzekając nawiązki od oskarżonego na rzecz córki i syna zmarłej W. H..

Tak więc z treści wskazanego wyżej przepisu wynika, że Sąd umarzając warunkowo postępowanie nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości lub w części, a w miarę możliwości także obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdą, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę.

Mając zatem na uwadze jedynie ów zacytowany przepis można by dojść do wniosku, że orzeczenie przez Sąd I instancji nawiązek na rzecz A. i M. H. było trafne.

Oczywistym jednak jest, że nieuprawnione jest orzekanie nawiązki opartej o art. 67 § 3 kk i uczynienie tego w oderwaniu od art. 46 § 1, a zwłaszcza art. 46 § 2 kk.

Z treści tego ostatniego przepisu wynika wprost, że jeśli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 (naprawienie szkody lub zadośćuczynienie) jest znacznie utrudnione sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez oskarżonego przestępstwa nawiązkę na rzecz osoby najbliższej (...).

Odnosząc zatem wskazane uregulowanie ustawowe do sprawy omawianej należy stwierdzić, że śmierć pokrzywdzonej W. H. nie była wynikiem popełnionego przez M. M. przestępstwa i w konsekwencji nie było podstawy prawnej dla orzeczenia nawiązek od oskarżonego na rzecz córki i syna pokrzywdzonej (por. wyrok SN z 30.05.18 r., V KK 446/17).

Z uwagi już tylko na powyższe należało zdecydować jak w wyroku.